

[Johs. Hansen.]

beskatning, som var rimelig den Gang, i ikke mindre Grad er rimelig i dette Øjeblik. Jeg vil mene, at de Mennesker her i Landet, der har de virkelig store Formuer, under Hensyn til de vanskelige Vilkaar, hele Samfundet arbejder under, under Hensyn til de vanskelige Vilkaar, som mange Tusind Mennesker lever under herhjemme, har en Skatteevne i Forhold til den øvrige Befolkning, der ikke er mindre, end deres Skatteevne var i Forhold til Befolkningen i 1922. Men naar det er Tilfældet, finder jeg ingen Grund for Venstre og de Konservative til at fastholde Nedsættelsen af 1927. Der er tværtimod Grund til at genindføre den Beskatning, man i 1922 under en Venstregering var villig til at gennemføre herhjemme.

Dersom man gør sig den Ulejlighed at undersøge Formuernes Størrelse herhjemme i dette Øjeblik i Forhold til Tiden omkring 1922, gælder det, naar man tager Formuerne for Hovedstaden og Provinsbyerne under eet, at Formuerne over 6 000 Kr. den 1. Januar 1921 androg i alt 4 743 Millioner — der fandtes for øvrigt blandt disse Formuer den Gang en Mængde stærkt oppustede Værdier —, men pr. 1. Januar 1931 5 132 Millioner. Det vil sige, at der i Løbet af denne halve Snes Aar har været en Fremgang for disse Formuers Vedkommende paa i alt omkring 400 Mill. Kr., og det vil igen sige, at den megen Tale om, at Formuebeskatningen herhjemme hemmer Opsparingen, ikke bliver bestyrket ved Tallene her. Tallene viser tværtimod, som nævnt, at i de Aar, der er gaaet, er Formuerne, enten det saa skyldes Opsparing eller andre Grunde, steget med omtrent 400 Mill. Kr.

Tager man dernæst Pristallene frem ved samme Periodes Begyndelse og Slutning, gælder det, at Pristallet i Januar 1921 var 264 og i Januar 1931 159, og deri maa utvivlsomt ligge, at under Hensyn til dette stærkt dalende Pristal maa Formuerne, der i denne Periode er steget med næsten 400 Millioner, kunne taale en Beskatning for den egentlige Formueskats Vedkommende, som ikke er mindre end i 1922. Jeg kan ikke se, at der rent sagligt, som Forholdene er herhjemme i det hele, foreligger noget Grundlag for at vægre sig imod at gaa ind paa dette Forslag om en Formueskat, der af den nuværende Regering er blevet fremsat Aar efter Aar.

Nu sagde ganske vist den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Hauch), at det, der bliver præsenteret her i Dag, er et Stykke dobbelt belagt. Ja, det er det for

en Del af disse Skatteyderes Vedkommende, men disse Skatteydere er ogsaa under Hensyn til Pristallet i Virkeligheden bedre stillet nu, end de var i 1922. Endvidere gælder det, at der er Tusinder af Mennesker i dette Land, som er langt vanskeligere og ringere stillet end de Mennesker, der her er Tale om, og som i de Aar, der er gaaet, er blevet præsenteret for adskillige Stykker dobbelt belagt. Det vil sige, at der findes en Mængde Arbejdere herhjemme f. Eks., som i de Aar, der er gaaet, har været ude i en Arbejdsløshed, der har været stadig stigende. Samtidig har de som Følge deraf faaet mindre Arbejdsindtægter, men har tillige maattet bære maaske forøgede Skattebyrder og vel tillige en Forøgelse af deres Kontingent til Arbejdsløhedskassen. De Mennesker har været ude for et langt mere ubehageligt Stykke dobbelt belagt end det, der er Tale om her i Dag, og jeg har aldrig mærket, at den ærede Ordfører for Venstre eller hans Parti af den Grund har talt om, at dette burde man hindre og undgaa. Jeg har aldrig mærket, at de har været særlig ivrige for, at disse Mennesker ikke skulde faa et saadant Stykke dobbelt belagt.

For mange af de store Formuers Vedkommende gælder det tilmed, at de er placeret i Kommuner, hvor Skattebyrden er særlig lille. Mange af de store Formuer er at træffe i velhavende Kommuner, ofte ligefrem i Skattely, hvilket medfører, at Formueejerne har den Fordel, at deres kommunale Skatteprocent bliver mindre, end de kommunale Skatteprocenter i Almindelighed er Landet over. Det vil sige, at mange af de Mennesker, som Talen her er om, hvad den rent kommunale Beskatning angaar, er heldigere stillet, end Skatteydere i Almindelighed er. Det er f. Eks. typisk at se, hvorledes der i en Kommune som Gentofte findes den største Skatteindtægt pr. Skatteyder, som findes noget Sted her i Landet, men der findes ogsaa den største Formueskattenedsættelse efter den nugældende Ordning pr. Skatteyder, som man har noget Sted i Landet. Der er ingen Tvivl om, at en Del af Uvillien mod Venstres og de Konservatives Handling i 1927 skyldes dette, at man den Gang hjalp Skatteydere med store Formuer og med betydelige Ressourcer i det hele taget, Skatteydere, som tillige i mange Tilfælde havde den Fordel at bo i Kommuner med en lille kommunal Skatteprocent, til en Skattelettelse, som den øvrige Befolkning i 1927 reagerede overfor og fandt ganske urimelig, og som jeg tror Befolkningen den Dag i Dag reagerer overfor.